

hij wel ijveriger en flinker worden. „Je *kunt* je best doen, als je maar wilt!” zegt vader en Piet kan van plezier het stuk roggebrood haast niet naar binnen krijgen. — „Naar zee!”

Het „koffiedrinken” is afgelopen. Vader staat op en gaat naar den zolder, waar zijn groote zeelaarzen hangen. Met de laarzen aan, den oliejekker en den zuidwester over den arm komt hij naar beneden,

„k Ga van avond en van nacht naar de haven, vrouw!” zegt Molm. „t Zal kwaad weer worden. Jullie loopt hier geen gevaar. Al komt het water zoo hoog, als nog nooit gebeurd is, de vloedplanken zullen het wel tegenhouden. En bovendien, je hebt Piet bij je. — Op je moeder en op broertjes en zusjes passen, hoor Piet! Als t water binnen komt, dan naar den zolder. Ik reken op jou!”

Met een korten groet aan zijn vrouw, een flinken zoen aan de kinders gaat hij weg.

„Mag ik mee?” fluistert Piet, hem achterna loopend.

„Mee? Neen, vent, dat gaat niet. Als je zeebeenen hebt. Pas op t huis. Ik vertrouw op jou!”

Al ging Piet *liever* mee, toch is hij blij. Op t huis passen! De baas wezen, dat was nog nooit gebeurd.

„Jongens! t is toch wel plezierig, als je geprezen wordt!” denkt hij en met het hoofd omhoog, stapt hij de kamer weer binnen, waar moeder bezig is de kleintjes uit te kleeden en naar bed te brengen. Piet zoekt in het hoekkastje een oud boek met verhalen van zeereizen, gewaagde en avontuurlijke tochten, dat hij al wel tien keer gelezen heeft, maar dat toch nog altoos zijn lievelingslektuur is en bij het flikkerende licht van de eenige kaars, die op t midden van de tafel staat, leest Piet de zinnen, die hij al uit het hoofd kent.

Lang duurt echter zijn genot niet, kaarsen zijn duur en, als de meeste menschen van dien stand, gaat het gezin vroeg ter rust; dat spaart. Olie-lampen kent men in het gezin van visscher Molm nog niet.

Tegen zeven uur hoort Piet moeders vermaning om „dien rommel” nu maar op te pakken en naar kooi te gaan.

Piet bergt zijn schat zorgvuldig weg en na moeder goeden nacht gezegd te hebben strompelt hij in het donker naar boven en begeeft zich te bed.

Ontkleeden doet hij zich niet. Vader droeg hem de zorg voor het gezin op. Hij zal waken en wacht houden. „Er *kon* gevaar komen,” zei vader immers!

Woest huilt de wind over het dak van t kleine huisje. Warm is het op den zolder niet. De pannen laten hier en daar kieren en reten open, waardoor een nijldige windvlaag giert en huilt — en Piet rilt soms van kou. Toch blijft hij luisteren. Om zich te warmen trekt hij de dekens tot aan de kin omhoog, zoodat zijn dik gekleed lichaam weldra als door een zoele zomerlucht omgeven schijnt. Die warmte doet hem goed. Zijn oogen worden zwaar en ondanks zijn voornemen om wakker te blijven, vallen ze toe en slaapt hij in.

Rustig slaapt hij niet. Hij droomt. Woest keert hij zich nu eens in het bed om, dan weer geeft hij een luiden schreeuw, die echter verloren gaat in het